

ZA DOBRODRUŽSTVÍM NEJEN NA KOLECH

POHÁDKY CESTOU NECESTOU

MARTIN STAVIAŘ

Pohádky cestou necestou

Martin Staviař

(2020)

Obsah

<i>Předmluva</i>	2
O závodním autíčku.....	4
O autíčku, které nechtělo na silnici	8
O autobusu, který nechtěl do šrotu	16
O tanku.....	30
O autíčku, které chtělo létat	36
O cisterně	46

Předmluva

Pohádky cestou necestou vznikly na základě původních pohádek, které jsem před lety vyprávěl před spaním svému synovi Danovi.

Od té doby už uběhlo několik let, během kterých jsme se k pohádkám vraceli, upravovali je a vylepšovali až do verze, kterou máte nyní v ruce.

Jelikož jsem nechtěl pohádky publikovat v klasické knižní podobě, ale současně jsem se o ně chtěl podělit, rozhodl jsem se je poskytnout zdarma na webu zdravemiminko.cz a také v podobě této elektronické knihy.

Pokud se Vám a Vaším dětem naše pohádky líbí, velice nás to těší a budeme rádi, pokud tuto knížku pošlete svým známým.

Momentálně máme v plánu zajistit kvalitní sazbu v dalších formátech elektronických knih, aby byla kniha lépe čitelná ve všech zařízeních. Také zvažujeme vytvoření audioknihy, kterou bychom také rádi nabídli zdarma.

Pokud nás v našem úsilí chcete podpořit, zvažte prosím možnost darování drobné částky prostřednictvím služby **PayPal** kliknutím na následující tlačítko:

Případně můžete využít následující odkaz:

https://www.paypal.com/donate?hosted_button_id=GLPL42JMC8UVS

Nebo můžete naskenovat následující QR kód:

Pomocí odkazů uvedených výše přejdete na platební stránku služby PayPal. Pokud chcete přispět přímo na účet, můžete poslat libovolnou částkou přímo na **bankovní účet: 670100-220933681/6210**

Platbu na účet lze provést také prostřednictvím následujícího QR kódu v mobilním bankovníctví (přednastavenou částku 49,- Kč můžete změnit):

Za veškerou podporu mnohokrát děkuji.

Martin Staviař

A teď už se můžete pohodlně usadit a pustit se do čtení...

O závodním autíčku

Bylo jednou jedno závodní autíčko. Bylo celé žluté, jen na bocích mělo zelené pruhy a velké číslo. Vzadu mělo spojler, který vypadal tak trochu jako křídlo od letadla. Mělo také široké a velké černé pneumatiky a samozřejmě i silný motor, který hlasitě burácel, když se řítilo po závodním okruhu.

Jen málokteré jiné závodní autíčko si trouflo měřit s ním síly v závodě. Už dlouho, dlouhatánsky ho nikdo neporazil. Autíčko vědělo, že je tak dobré kvůli prvotřídnímu oleji, který mu mechanici lili do motoru. Bylo to tajemství, které znalo jen autíčko a tým mechaniků.

Jednoho dne ale přišla hrozná zpráva. Továrna, která ten olej vyráběla, se rozhodla, že s výrobou oleje skončí. Autíčko bylo nešťastné, nechápalo, proč továrna přestala vyrábět tak prvotřídní olej. A tak se rozhodlo, že do té továrny zajede, aby se zeptalo. Nebylo to ostatně daleko.

Brzy autíčko dorazilo na vrátnici a ptalo se: „Dobrý den, já jsem závodník. Zajímalo by mě, proč už nevyrábíte ten prvotřídní olej. Jenom s ním dokážu stále vítězit.“

„To máte, tak,“ odpověděla paní recepční, „ten olej byl sice velice dobrý, ale byl tak drahý, že si ho málokdo mohl dovolit koupit. Jednoduše se nám to nevyplatilo. Je mi líto.“

Autíčko zprávu smutně přijalo a nezbylo mu než se vrátit na závodní okruh, aby mohlo trénovat na příští závod. Bylo ale nešťastné, protože s obyčejným olejem jen tak snadno neztříští.

Trénovalo ze všech sil. Ale nikdy se mu nepodařilo jet tak rychle jako s tím olejem. A stejně tak to vypadalo i na závodech. Autíčko startovalo z první pozice přede všemi ostatními. Diváci už dopředu tušili, že naše žluté závodní autíčko opět vyhraje. O to více byli překvapeni, když se už po prvním kole propadlo na druhé, třetí, čtvrté a páté místo. Než závod skončil, bylo autíčko úplně poslední. Ta nejrychlejší auta ho dokonce předjela o celé jedno kolo.

Bylo to obrovské neštěstí. Žluté autíčko se hned po konci závodu ztratilo, chtělo všem zmizet z očí, a tak rychle zajelo do garáže. Mechanici se také tvářili sklesle, ale nemohli mu nijak pomoci. Svou práci odvedli bezchybně, ale bez svého oleje už autíčko nebylo jako dříve.

Stejně vypadaly i další závody. Autíčku se nedařilo, takže jen sklesle sledovalo, jak se ostatní autíčka radují na stupních vítězů. Samo muselo snášet posměšky všech ostatních aut, která ho předjela.

„Příště to bude můj poslední závod,“ řeklo si autíčko odhodlané skončit se závoděním a odejít do důchodu. Už se ani moc nepřipravovalo, protože vědělo, jak to skončí.

Když nadešel den posledního závodu, autíčko bylo smířené se svým osudem. Ze stesku ho ale vyrušil jeden z mechaniků, který k němu přispěchal.

„Podívej, co mám,“ řekl a vytáhl z krabice mírně orezlou lahev oleje nadepsanou zlatým písmem.

„Propána, to je můj olej, se kterým vždy zvítězím,“ řeklo nadšeně auto.

„Ano, našel jsem jeden sklad, kde jsou obrovské zásoby. Všechny jsem je koupil,“ prohlásil hrdě ten mechanik.

Auto se zaradovalo. Rychle vyměnili olej a mohlo se začít závodit.

Závodní autíčko dorazilo na okruh. Muselo startovat poslední, protože předchozí závod prohrálo na celé čáře. Vědělo ale, že teď se to změní. Bude znovu vítězit a už se mu nikdy nebude nikdo smát.

Na tribunách jásalí diváci. Polední slunce se opíralo do závodního okruhu a rozpalovalo asfalt. Všude vládla úžasná atmosféra.

Závod byl odstartován. Žlutému autíčku vyšlehl z výfuku plamen, pneumatiky zakvílely a autíčko vystřelilo jako šíp. Předjíždělo jednoho soupeře za druhým a diváci se nestačili divit. Kroutili hlavami a rozrušeně se mezi sebou bavili. Autíčko pokračovalo na své cestě k cíli. Na cestě za vítězstvím.

Závod trval pár minut a žluté autíčko protnulo cílovou pásku jako první. Znovu vyhrálo, znovu si mohlo vychutnat ten pocit, kdy ho zalijí blesky fotoaparátů. A znovu se může postavit na stupně vítězů a znovu dostane pohár.

Bylo nadšené a z celého srdce si svou znovuzískanou slávu užívalo. Opět mohlo být šťastné.

Když veselí utichlo, autíčko zajelo do garáže, aby poděkovalo mechanikovi za ten olej. Stál zrovna v rohu garáže a rovnal nové pneumatiky, které včera dorazily.

„Moc vám děkuju,“ vykřiklo radostně autíčko, „bez vaší pomoci bych nevyhrálo a muselo bych se závoděním skončit.“

„Za málo,“ odvětil mechanik a umouněnou rukou se poškrábal za uchem, „já jsem vlastně nic neudělal. Jen jsem vytáhnul z popelnice starou lahev od tvého oleje, očistil jsem ji a naplnil obyčejným olejem, jaký používají všechna ostatní závodní auta. Věděl jsem, že žádný zázračný olej nepotřebuješ.“

Autíčko nevědělo, co říct. Jen se zaraženě dívalo na mechanika a nechtělo věřit tomu, co slyšelo. Ten pokračoval: „Není to v tom oleji, je to v tobě. To ty dokážeš vyhrávat na závodním okruhu. Jen musíš věřit samo sobě a svým schopnostem, pak dokážeš vždy zvítězit.“

Od té doby žluté autíčko se zelenými pruhy nikdo neporazil. A nepotřebovalo k tomu žádný zázračný olej.

O autíčku, které nechtělo na silnici

Bylo jednou jedno červené auto, kterému se nelíbilo, že musí neustále jezdit jen po silnici.

Když se tak prohánělo po vesnici, vidělo okolo silnice pobíhat kachnu s malými káčátky, v ohradě se pásli hnědí koníci s hříbátky a o kus dál na rozlehlých pastvinách pod lesem zase krávy s telátky.

Auto bylo smutné, že si nemůže hrát s nimi a musí se neustále držet jen na silnici. Zvláště teď, když slunce pálilo a asfalt byl rozpálený, to nebylo nic příjemného.

Říkalo si pro sebe: „Jaké by to asi bylo, kdybych se tak také mohlo prohánět na louce, po lesích, možná také někde u vody, třeba na pláži. To by bylo úžasné.“

Autíčko přemýšlelo, jak by to udělalo. Zatím nikdy pořádně mimo silnici nejezdilo. Vlastně jen jednou, když navštívilo kamarády na farmě a muselo přejet z příjezdové silnice ke stodole. Jenže i tehdy jelo po takové ušlapané pěšince, která by se vlastně také dala považovat za silnici.

Teď to ale bylo jiné. Ta myšlenka ho lákala stále více, když smutně sledovalo traktory na polích a v lesích, čtyřkolky na pláži a golfové vozíky na úhledně posekaném trávníku.

A tak se rozhodlo, že to zítra vyzkouší. S tou myšlenkou odjelo navečer do garáže a usnulo, jakmile se za ním zavřela vrata.

Jenže tu noc přišla bouřka. Černé mraky ještě při západu slunce pokryly celou oblohu. Všude lítaly blesky, vítr lomcoval okenicemi, rval listí ze stromů a hustě přšelo.

Lesní pěšinky se rázem proměnily v potoky. Zmoklé slepice utíkaly s kdákáním do kurníku, koníci se klusali schovat z pastvin do stáje a kravičky v chlévě vystrašeně bučely. Všechna zvířátka se velice bála blesků a kromě toho jim začala být zima.

Červené autíčko o ničem nevědělo. Hlavou se mu honily sny o tom, jak se prohání po lese.

Během noci se těžká oblaka postupně vypršela, zvedla se výše a vítr je rozfoukal po širém okolí. Krajinu zalilo světlo měsíce a v celém okolí zavládl klid. Vystrašená zvířata se uklidnila a usnula. Slepice s kohoutem v kurníku, koně ve stáji a krávy ve svém chlévě.

Ráno se slunce opřelo svými paprsky do promočené krajiny a po okolí se rozvonělo kvítí. Když zakokrhál první kohout, auto zamžouralo ospalými světlomety.

Nedočkavě nastartovalo. „Brrrm,“ zaburácel jeho motor a vrata garáže se začala otevírat. Dnes mělo autíčko svůj velký den. Konečně se odhodlalo překonat strach a našlo odvahu vyrazit za dobrodružstvím.

Jakmile byla vrata garáže otevřená, vyrazilo auto přes příjezdovou cestu rovnou na silnici. Bylo celé nesvé a nedočkavé, jak se těšilo, až konečně ze silnice sjede na polní cestu a pak dál a dál přes louky a lesy za svým snem.

Jakmile bylo za vesnicí a vědělo, že ho nikdo nevidí, konečně si trouflo sjet ze silnice na pěšinku. Hřál ho pocit z toho, že dělá něco, co by dělat nemělo. Pořád to ale nebylo ono. Pěšinka byla pevná a autíčko si na ní připadalo jako na obyčejné silnici.

Uhánělo si to po pěšince směrem k lesu. Okolí se mu velice líbilo, protože vše bylo po dešti takové svěží, voňavé. Kolem doširoka rozevřených květů se to hemžilo včelkami a čmeláky. Sluneční paprsky zahřívaly krajinu. Bylo prostě nádherně a autíčko ani nepřišlo, že by jízda mimo hlavní silnici byla nějak obtížná.

Jelo si dál a dál. Projelo lesem, kde hluk jeho motoru vyplašil pasoucí se srnky. Auto se kochalo okolní přírodou a vůbec si nevšimalo toho, jak je všude mokro, ani toho že hlouběji v lese jsou lesní pěšinky stále více a více zablácené.

Jak tak jelo lesem dál a dál, znenadání si povšimlo, že mu prokluzují kola a jen stěží může popojet dál dopředu.

Zkusilo tedy couvat, ale ani couvání se mu nedařilo o nic lépe, a tak na chvíli zastavilo, nechalo motor běžet a přemýšlelo, jak se z té šlamastyky dostat.

Kam až dohlédlo, byl jen les. Auto nemělo tušení, jak daleko od okraje lesa může být. A co bylo horší, nikomu ráno neřeklo, na jakou výpravu se chystá, takže nikdo nebude vědět, kde ho hledat. Málokdo by ostatně tušil, že se auto vydá mimo silnice, hluboko do lesa.

Přemýšlelo, co udělá. Mezitím zařadilo rychlost a znovu se zkusilo rozjet. Motor řval, všude létalo bláto odstríkávací od

kol. Kusy hlíny dopadaly až na kapotu a lepily se na skla. Auto prskalo hlínu, mžouralo stěrači a vztekalo se. „Přece tady nezůstanu napořád!“

Znovu zařadilo zpátečku a přidalo plyn. Bláto létalo pro změnu na druhou stranu, ale auto se ani teď nepohnulo. Veškerá snaha byla marná. Auto se navíc kousek po kousku zahrabávalo hlouběji do bláta. Kola už byla napůl ponořená v mazlavém jílu.

Auto přepadlo zoufalství. Smutně vypnulo motor, začalo z ostříkovačů ronit slzy jako hrachy a naříkavě potrubovat klaksonem. Litovalo, že nezůstalo na silnici. To už by touto dobou bylo dávno na čerpací stanici na obědě se všemi ostatními auty.

Jeho strach sílil. Vědělo, že časem mu dojde benzín, vybijí se baterie a postupně začne v tom vlhkém lese reznout. To je pro každé auto ta největší pohroma.

A co teprve, až bude tma? Auto se tmy bálo. Doposud ještě nikdy nespalo venku. Každou noc totiž zatím strávilo ve své suché vyhřáté garáži, kde bylo vždy v bezpečí. Ale co tady v lese?

Co kdyby tady žili medvědi, vlci nebo ještě něco horšího? Auto se o sebe bálo víc a víc. Netušilo, zda se z toho černočerného lesa vůbec kdy dostane. A jak tak přemýšlelo, začalo se stmívat.

„Musím to zkusit ještě jednou,“ řeklo si. Nastartovalo, zařadilo rychlost, přidalo. Zase nic. Pak zpátečku, plný plyn.

Opět nic. Jen bláto létalo na všechny strany a motor řval v plných otáčkách, jako by se měl každou chvílí rozletět na kusy.

Auto propadalo zoufalství. Nemělo už sílu ani zapnout stěrače, aby si otřelo slzy, které mu znovu tryskaly z ostříkovačů.

Když už bylo úplně vyčerpané, vypnulo motor a čekalo, až přijde tma.

Když tu najednou zaslechlo z dálky burácivý motor lesního traktoru: „Brrrm. Brrrm.“

Světla se mu rozzářila štěstím. „Sláva, jsem zachráněno,“ zajásalo, „doufám, že mám ještě trochu šťávy v baterce,“ říkalo si.

Jakmile rozsvítilo dálková světla, temnotu lesa prořízly dva světelné kužely. Autíčko světla střídavě rozsvěcovalo a zhasínalo, aby na sebe lépe upozornilo. Současně troubilo ze všech sil a do toho ještě poblikávalo blinkry.

Z korun stromů se do všech stran rozlétla hejna polekaných ptáků. Auto toho nedbalo a blikalo a troubilo dále, co mu síly stačily. Nechtělo propásnout jedinou šanci na záchranu.

Lesem si spokojeně projížděl traktor, který za sebou na řetězech táhnul tři velké klády a už se těšil na horkou koupel v myčce pro traktory. Když tu náhle zaslechl zoufalé troubení.

„Safra, kdo tady co dělá v takovou pozdní hodinu a proč tady troubí jak na lesy?“ zahuhlal si sám pro sebe a odbočil na pěšinku směrem k místu, odkud všechen ten hluk vycházel.

Předtím ještě povolil řetězy a nechal klády sklouznout na mech vedle pěšinky, aby se mu lépe jelo.

Po chvíli už viděl i poblikávající světla a věděl tedy, že jede správně. To už si všimnul i stop v blátě a divil se ještě více: „Cože? Sportovní pneumatiky tady uprostřed lesa? A po tom vydatném lijáku v noci? To musí být nějaký blázen!“

V mírném kopci traktor přidal plyn, aby se v tom těžkém terénu vůbec dostal nahoru.

Troubení i záře světel pomalu slábly, jak se autu vybíjela baterie, traktor ale dokázal udržovat správný směr podle stop, které si osvětloval vlastními světlomety. Měl dvě světla na bocích a další dvě nahoře na kabině.

Jel dál, zatímco všude okolo se stále více stmívalo.

Auto si uvědomovalo, že baterie je téměř vybitá. Slyšelo, že troubení utichá a záře jeho vlastních světlometů také slábne. Připadalo mu ale, že slyší motor traktoru stále hlasitěji. Jako by se ozýval za kopečkem, přes který auto odpoledne přešlo.

A pak se na vrcholku kopce objevila nejprve dvě světla a za okamžik další dvě umístěná o něco níže. Zoufalé troubení v ten okamžik přešlo v nadšený jásot.

Když traktor přešel přes okraj kopce, spatřil děsivou podívanou. O kus níže stálo na pěšince auto celé pokryté blátem. Blátivé fleky pokrývaly i okolní stromy a keře. Auto mělo navíc téměř celá kola zabořená ve vyjetých kolejích. Traktor slyšel, jak z posledních sil troubí o pomoc. Odpověděl jedním silným zatroubením a zrychlil.

„Copak se ti přihodilo a co tady vůbec děláš?“ ptal se traktor, když k autu dorazil.

„Sjelo jsem z cesty a zabloudilo jsem. Už jsem se bálo, že tady zůstanu napořád. Pomůžeš mi?“ vysvětlovalo auto vyčerpaným hlasem.

„Jasně, žádný strach. Všechno bude dobré,“ chlácholil ho traktor a opatrně sjel z pěšiny, aby se otočil a mohl k autu zacouvat.

Pak už jen stačilo připojit k autu řetězy a traktor se mohl opatrně rozjet. Jak zvolna přidával plyn, jeho velká kola se dala pomalu do pohybu.

Z komína traktoru se vyvalil hustý černý dým, až se z toho auto zakuckalo, ale to mu nevadilo. S radostí zaznamenalo, že se hýbe a že jeho kola opouští sevření studeného a lepkavého bláta. Teď už mu bylo jasné, že se z té šlamastyky dostane. Bylo tak šťastné a dokonce si i pobrukovalo, když ho traktor táhnul pryč z lesa směrem k silnici.

Jakmile auto znovu ucítilo pod koly pevný asfalt, traktor odpojil řetěz. Ten se zacinkáním dopadl na silnici a traktor o kousek popojel.

„Mnohokrát ti děkuji za záchranu,“ řeklo auto traktoru.

„Rád jsem pomohl. Máš štěstí, že jsem jel zrovna okolo, jinak by tě jen těžko někdo našel. Tak se měj a dávej na sebe pozor,“ odpověděl traktor, zablikal světly a odjel do myčky, na kterou se tak těšil. Klády v lese počkají do zítřka.

Auto z posledních sil nastartovalo a pomaličku, aby šetřilo poslední zbytky paliva, se vydalo zpět do vesnice, do své

vyhřáté garáže. Cestou si říkalo, že už nikdy neudělá tak nebezpečnou věc. A pokud se někdy vůbec vydá někam daleko, určitě nepojede samo nebo o tom alespoň řekne kamarádům, aby věděli, kde ho mají hledat.

Když spatřilo světla za okny domků ve vesnici, zaradovalo se a zrychlilo, aby bylo co nejdříve u sebe doma. Nemělo už sílu zajet do myčky, a tak ve své garáži usnulo celé zablácené, ale spokojené, že je zpět v bezpečí.

O autobusu, který nechtěl do šrotu

Byl jednou jeden autobus. Už měl za sebou spousty a spousty šťastných kilometrů. Jezdil dlouhá léta a pamatoval si všechny děti, které před dávnou dobou vozil do školky, později do školy a v dospělosti do práce, a dokonce i jejich děti, které pak také každý den vozil stejnou trasou. Na svých cestách zažil spousty krušných chvil.

Pamatoval horká léta, kdy mu unikala voda děravým chladičem a cestující museli rychle shánět vodu na doplnění, aby mohli jet dál. Pamatoval také tuhé zimy, kdy všechno klouzalo, nedalo se vyjet do kopců a v údolích bylo tolik sněhu, že autobus uvíznul v závějích.

Také pamatoval velké povodně, kdy se po silnicích valila voda a bláto, skrz které se dalo jen sotva projet. Vždy ale dovezl své pasažéry do cíle. Nikdy se mu nestalo, že by nedorazil.

Jenže jednoho dne za ním přišel do dílny mechanik, poklepal ho po kapotě a povídal: „Tak co, brachu? Ten olej už ani měnit nebudeme. S tím si vystačíš až do konce.“

Autobus se podivil: „Jak do konce? Do konce týdne, do konce měsíce nebo roku?“ vůbec tomu nerozuměl.

„No, na konci měsíce si tě odvezou do šrotu,“ vysvětlil mu mechanik.

Autobus se podivil a říkal si sám pro sebe: „Do šrotu? Mě? Já, který jsem vždy všechny poctivě a bez zpoždění dovezl do cíle? A za to mě chtějí dát do šrotu? Já, který znám všechny

zastávky v širém okolí a kterého neohrozí ani nepřízeň počasí? A mě chtějí dát do šrotu?“ nechtěl tomu věřit.

„To přece nejde. Jen se podívejte na ty nové autobusy, každou chvíli jim něco nefunguje, něco z nich odpadne, selže elektronika, shoří pojistka, jednou si ty potvory háklivé neporadí s horší naftou, jindy se jim ucpou filtry. To já jsem takové problémy nikdy neměl. Co do mě nalili, to jsem poslušně spolykal, a nic mě nezastavilo, ať bylo, jak bylo. A to jsem třeba převážel pasažéry ze dvou linek najednou, když kolega propíchnul obě pneumatiky. Všechno jsem zvládnul. A teď, když bych si měl užívat zasloužený odpočinek, mě chtějí dát do šrotu?“ stále tomu nechtěl uvěřit.

„Takový nevděk!“

Svůj jízdni řád znal nazpaměť, a tak velmi dobře věděl, že konec měsíce se blíží a pak už ho čeká vrakoviště, kde z něj udělají jednu velkou placku.

„To nesmím nikdy dopustit,“ odpřisáhl si sám pro sebe, „tohle si přece nezasloužím.“

A pak dodal: „Já jim všem ještě ukážu!“

A jak tak přemýšlel, zrodil se mu v hlavě plán. Byla to vlastně náhoda. Když nedávno vezl pasažéry na odpolední směnu do továrny, pouštěl cestujícím rádio, kde právě mluvili o slavném závodu, který je určen pro jiná než osobní auta. Ta tam jednoduše nesměla, protože mají mnoho svých závodů. Kde měl ale závodit nákladní automobil, dlouhý jeřáb, hasičské auto nebo autobus?

Právě pro taková auta žádné závody neexistovaly, tedy až na ten jeden, o kterém právě mluvili v rádiu. Konal se s velkou slávou vždy jednou za rok na jaře a sešla se na něm nejrůznější auta a vozítka. Od malého golfového vozíku až po velké stavební stroje. Prostě vše, co mělo kola nebo alespoň pásy.

Kdo se přišel podívat, mohl vidět, jak se spolu na závodní trati utkávají autobusy s nákladáky, a dokonce i karavany.

A tak se autobusu začal v motoru rodit plán. Říkal si, že by to byla šance, jak všem ukázat, že ještě zdaleka nepatří do starého železa. Něco mu říkalo, že to jednoduše musí udělat. Ujet a zúčastnit se závodu.

Také věděl, že v poslední době ho většinu času nechávají jako náhradní autobus pro strýčka příhodu, takže měl dost volného času. Říkal si sám pro sebe: „V sobotu a neděli se nechodí do práce ani do školy a do školky, takže když zmizím v pátek večer, až do pondělí ráno se nikdo nemusí dozvědět, že jim jeden autobus chybí. A možná jim bude trvat ještě déle, než na to přijdou.“

Nebyl to vůbec špatný nápad. Teď jen musel zajistit, aby měl dost paliva na cestu na závodní okruh. Sám by si totiž nezvládl natankovat a už vůbec by neměl čím zaplatit.

Zajel tedy vedle do menší garáže, kde odjakživa parkovala jedna starší cisterna. Znali se moc dobře, protože byli v depu od samého začátku. Tehdy tam přijeli jako úplně nové naleštěné vozy.

„Prosím tě, ehm, víš,“ začal nesměle, „chtěl bych si na konci své dlouhé kariéry trošku povyrazit a užít. Myslíš, že bys

mi v pátek mohla natankovat plnou nádrž, aby to nikdo nevěděl?“

Cisterna se krátce zamyslela a odpověděla mu: „Nóóó, však jsme staří kamarádi. Dá se na tebe spolehnout a nikdy jsme spolu neměli žádné problémy. Stačí, když se mi v pátek připomeneš, a já ti naplním celou nádrž i pár rezervních kanystrů na cestu, když budeš chtít. Hlavně se připomeň. To víš, už mi to tak nemyslí a občas na něco zapomenu.“

Autobus se zaradoval, poděkoval a pomalu začínal věřit, že se mu jeho velký sen skutečně splní.

Celý týden byl jako na trní, jak se nemohl se dočkat pátku.

A když konečně nastal ten velký den a autobus vyložil poslední pasažéry, které vezl místo jednoho porouchaného trolejbusu, zaparkoval a nechal mechanika, aby obhlédl, zda je vše v pořádku. Ten vše pečlivě zkontroloval, poplácal autobus po kapotě a se slovy: „Tak se tady měj, starý brachu,“ odešel domů.

Připozdívalo se a neplánovaný záskok za porouchaný trolejbus natěšenému autobusu mírně narušil plány. Chvátal proto rychle do garáže za cisternou.

Překotně vjel dovnitř, kde ho zprvu zarazilo šero, které zde panovalo. Pro jistotu tedy rozsvítil potkávací světla.

„Kdo to, co to?“ vyhrkla rozespale cisterna, „Ach, to jsi ty, autobusíku. Už jsem si myslela, že nedorazíš, a tak jsem si chvíli zdřímla.“

„Máš pro mě, ehm? Však víš,“ pravil potichu autobus.

„Samozřejmě. Co jsem slíbila, to také dodržím,“ pravila cisterna a připojila autobusu k otvoru nádrže hadicí. Za moment už autobus cítil ten hřejivý pocit, jak mu do nádrže žbluňkala čerstvá nafta.

Než cisterna naplnila nádrž a rezervní kanystry, venku se dočista setmělo. Autobus v rychlosti poděkoval a vydal se kradmo k vedlejší bráně.

Jel opatrně a ani za branou nijak nezrychloval, aby nepůsobil podezřele. Pomalu se ploužil dlouhou ulicí, o které věděl, že ho vyvede na okraj města. Když míjel dopravní značku označující okraj města, cítil se trochu provinile. Nikdy předtím neudělal nic proti pravidlům, ale teď uvnitř cítil, že musí sebrat veškerou odvalu a vydat se za dobrodružstvím.

Značka se mihla okolo něj a pocit strachu se rázem změnil ve spokojenost. Teď už nebylo cesty zpět. Autobus si užíval nádherný večer. Jeden z těch večerů, kdy se blíží léto a vzduch je teplý a voní kvítím.

Když tak v záři dálkových světel viděl, jak je všude krásně, o to více se utvrdil v tom, že musí všem ukázat, že si zaslouží své místo na světě. Byl venku z města, a tak mohl zařadit vyšší rychlost a přidat plyn.

Světla města se ve zpětném zrcátku zmenšovala a zmenšovala, až jeho obrysy zmizely daleko za zadním nárazníkem autobusu.

Autobus projížděl přes vesničky, okolo lesů, přes most nad širokou řekou, temným tunelem pod horami, přes několik železničních přejezdů, dál za svým snem.

Věděl, že až ráno vyjde slunce, bude dostatečně daleko a nikdo nebude mít šanci ho najít. Jel sice rychle, ale dodržoval předpisy. Z filmů věděl, že když je někdo na útěku, musí dodržovat zákony, aby ho zbytečně nezastavila policie kvůli nějakému přestupku.

Jel dál a dál okolo polí, kde se zelenala pšenice, a všude bylo tak krásně, takže mu nevadilo, že jede bez přestání celou noc, celý den a skoro celou další noc.

Hrálo ho vědomí, že teď už ho nikdo nenajde, a tak si mohl dovolit zajet do kempu. Věděl, že teď, dlouho před prázdninami, tam bude prázdno, a tak si tam bude moci nerušeně odpočinout.

Projel bránou, zaparkoval pod vysokou břízou na místě s výhledem na jezero a užíval si chladný stín.

Chladič, rozpálený po dlouhé cestě, pomalu chladnul a autobusu se klížily světlomety. Dlouze si zívl a usnul.

Zdálo se mu o velkém závodním okruhu, okolo kterého seděly na tribunách spousty diváků mávajících vlaječkami. Všichni mu fandili a on právě projížděl cílem.

Byl to úžasný pocit. Škoda jen, že ho ráno probudil rachot aut rybářů, kteří přijížděli do kempu. Pozvolna se probral, zamžoural stěrači a po očku sledoval, jak si rybáři chystají na břehu pruty, aby mohli chytat ryby. To ale nebylo nic pro něho. Věděl, že musí pokračovat dále, aby stihl velký závod. A tak vyrazil.

Opět nijak nespíchal. Jel tak rychle, aby šetřil palivo, takže mu cesta trvala téměř celý den.

Až navečer dorazil plný očekávání do cíle své cesty, k závodnímu okruhu obklopenému obrovitánskými tribunami pro spousty a spousty lidí.

Viděl je ostatně už z dálky. Obrovskou stavbu ze skla a betonu, do které se opíralo jarní sluníčko a na míle daleko ji měnilo v jeden zářící drahokam, který přitahoval zraky lidí z širokého okolí. Vzhůru do výšky se jako tykadla tyčily vysoké věže s obrovitánskými reflektory, připravené osvětlovat závodní okruh při nočních závodech.

Autobus už z dálky viděl, jak se u jednotlivých bran shromažďují davy lidí, kteří touží na vlastní oči spatřit ten slavný závod. A u hlavní brány už čekala fronta závodníků.

Viděl mezi nimi malinké golfové vozíky, odtahové auto, obrovský vyprošťovací jeřáb s vysunovacím hákem, veliký nákladák z lomu a dokonce i nádherný červený dvoupatrový autobus. Když se přiblížil, slyšel, jak se s pořadatelem dohaduje jeden postarší trolejbus, který přivezli na přepravním přívěsu: „Jak diskvalifikovat, co to má znamenat? Jak to, že nemůžu závodit? To je skandál!“ křičel trolejbus na celé kolo.

Jeden z pořadatelů mu odpovídal: „Bohužel, na našem okruhu nejsou natažené troleje, nemáme tady žádné elektrické vedení, takže není možné, abyste se účastnil. Je mi to nesmírně líto, ale nepůjde to.“

„To se ještě uvidí, odfrkl trolejbus a vztekle zavelel tahači, který ho přivezl, aby se vytočil a odjel s ním pryč.“

Autobus si hezky vystál frontu, nahlásil se jako závodník a vylosoval si číslo.

Dychtivě na číslo pohlédl a zděšeně zatroubil se slovy: „Třináct? Proč zrovna já? Takové smutné, nešťastné číslo! S tím se přece nedá vyhrát! To už se můžu rovnou vytočit a jet za tím trolejbusem.“

„Další! Uvolněte místo,“ křikl směrem k autobusu jeden z pořadatelů a autobusu nezbylo, než aby popojel dále směrem k závodnímu okruhu.

Závod ostatně začínal už za chvíli, a tak rychle zamířil k čerpací stanici, od které dostanou všichni závodníci naprosto stejné palivo, aby měli rovné podmínky a nikdo se nemohl vymlouvat a hlavně podvádět.

Vzápětí se už všechny vozy shromáždily u prvního stanoviště. První disciplínou byla jízda zručnosti, slalom mezi kužely na čas.

Cílem bylo projet klikatě mezi kužely, ani jeden neshodit a k tomu být první.

Samo sebou nemohla jet všechna auta nejednou. Jednoduše startovala postupně a měřil se jim čas.

Jako první jel malý golfový vozík. Měl malá kolečka, a tak mu šlo zatáčení docela jednoduše. Jen se v ostrých zatáčkách kolébal ze strany na stranu, až se z tribun ozývaly údivné vzdechy, když si diváci mysleli, že se vozík každým okamžikem převrátí na bok.

Do cíle ale dojel, dokonce nepřejel ani jeden kužel, ale výsledný čas nebyl nic moc. Žádný favorit na vítěze to ostatně nebyl.

Po golfovém vozíku se na startovní čáře připravil velký těžební nákladní vůz. Byl celý žlutý, měl velikou korbu a kola velká pomalu jako celý ten golfový vozík, který projel závodní dráhou před ním. Byl opravdu obrovský.

A najednou bylo odstartováno. Nákladňák vyjel na dráhu doprovázen řevem motorů a sloupem černého dýmu ze dvou výfuků.

„Křup,“ přešel první kužel, „lup,“ rozdrtil pod koly druhý kužel. Ať zatáčel doleva a doprava, jak chtěl, vypadalo to, jako by zapomněl, že se má kuželům vyhýbat.

Jeho obrovská kola drtila jeden kužel za druhým. Skoro jako by si myslel, že dostane body za každý kužel, který přejede.

Když projížděl cílovou páskou, všechny kužely se válely na dráze v podobě úhledných placiček. A tak byl těžební nákladní automobil okamžitě vyloučen ze závodu.

Pořadatelé museli navíc vyhlásit neplánovanou přestávku, aby vyměnili všechny rozplácnuté kužely.

„To se nám tady tedy ještě nestalo,“ kroutil hlavou jeden z pořadatelů, „doufám, že máme velkou zásobu kuželů.“

Jako další vyrazil na závodní dráhu autojeřáb. Když zatáčel mezi kužely, jeho rameno v každé zatáčce prosvištělo nad hlavami diváků na tribunách, až někteří popadali ze sedaček.

I přes tu hrůzostrašnou podívanou se nikomu jako zázrakem nic nestalo a jeřáb dorazil do cíle. Nedostal dokonce ani příliš trestných bodů, protože kromě jednoho zůstaly všechny ostatní kužely neporušené. I čas měl docela obstojný.

Výsledky jeřábu už autobus příliš nesledoval. Byl nesmírně nervózní, motor mu bušil napětím, když tu se konečně tribunami rozeznělo: „Číslo třináct, na start se dostaví číslo třináct. Opakuji, číslo třináct.“

Žlutý autobus nezaváhal. Okamžitě popojel na startovní čáru a s napětím očekával start.

Sledoval červený signál svítící na semaforu. Blik. Změnil se na oranžový a vedle semaforu se objevilo velké číslo pět. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. Zelená. Ozval se výstřel z pistole, autobus vyrazil. Motor zaburácel na plné otáčky a pneumatiky zahvívaly na asfaltu.

A autobus už se řítil k prvnímu kuželu. Nadjel si hezky doprava, aby mohl udělat velký oblouk, a pak prudkým zatočením doleva těsně projel okolo kuželu. Vzápětí už zatáčel zase doprava, aby se vyhnul dalšímu.

Bylo to poprvé, co se účastnil závodu. A hned před očima tolika diváků. Kapota se mu chvěla napětím, když míjel další kužel. Jen taktak, že ho nepřejel.

Autobus se lekl a znejistěl. Prudce zatočil a dostal se do smyku. Kola za ním kreslila na asfaltu černou čáru, zatímco se blížil k dalšímu kuželu. Pokoušel se brzdit, aby zpomalil, ale srážka byla nevyhnutelná.

Křup. Kužel zarachotil pod koly, zachytil se pneumatiky, třikrát obkroužil dokola pod blatníkem a vylétl do dálky.

„Ach ne, jeden jsem trefil,“ zavzdychal autobus. To už měl ale řízení opět pod kontrolou a zrychloval, aby mohl objet další kužel.

Už věděl, jak na to, a tak udržoval přiměřenou rychlost a ladně se vyhnul všem zbývajícím kuželům.

Ještě když projížděl cílovou páskou a jeden z pořadatelů mával praporkem, chvěl se autobus napětím.

„Dokázal jsem to, jsem v cíli,“ říkal si a pokukoval po tabuli se svým časem.

„Výborně, máš nejlepší čas, ale kazí ti to ten jeden zničený kužel. Uvidíme, jak se bude dařit ostatním,“ hlásil jeden z pořadatelů.

A tak autobusu nezbylo než čekat. Nervózně postával zaparkovaný poblíž závodní dráhy. Kdyby měl nohy, asi by samou netrpělivostí přešlapoval, ale takto jen lehce vrtěl předními koly.

Další auta ničím neoslňovala, na dráze se vystřídal popelářský vůz, který byl ale ještě v průběhu závodu vyloučen za znečišťování dráhy. V každé zatáčce se z něj totiž sypaly odpadky.

Pořadatelé zažili perné chvíle, když dráhou projížděl domíchávač na beton. Na závodišťě totiž dojel přímo ze stavby a na poslední chvíli, a protože se práce na staveništi zdržely, nemohl tam vyklopit beton, a tak musel závodit s ním. V každé zatáčce se hrozivě nakláněl, až hrozilo, že se převrátí a tekoucí beton zaplaví závodní dráhu. Chmurné obavy pořadatelů se naplnily těsně před cílem, kdy domíchávač sotva vybral zatáčku a při pokusu vyrovnat směr jízdy se s žuchnutím a lomozem převrátil na bok. Hrozilo znečištění dráhy a přerušlení závodu.

Než však stihl beton vytéci, přispěchal jeřáb, zahákl ocelové lano za míchačku a postavil domíchávač zpět na kola.

Závodní dráha byla zachráněna. Lidé na tribunách jásali a volali: „Sláva jeřábu, ať žije jeřáb!“

Domíchávač sice pomalu dojel do cíle, ale do závěrečného hodnocení už zasáhnout nemohl. Následně projelo ještě několik různých aut, ale žádné z nich svými výsledky nijak neoslnilo.

Další pozdvižení způsobil kombajn. Ten se sice před závodem holedbal, že má otáčecí zadní kola a díky tomu dokáže zatáčet lépe než všichni ostatní, ale nikdo nevěřil, že by tak velký a nemotorný stroj mohl dosáhnout na první místa.

Jenže to nebyl jen tak obyčejný kombajn. Šlo o poslední model, který měl teprve jít do výroby, a plánovalo se, že se bude používat na menších polích na kopcích a v horách, takže musel být obratnější než ostatní kombajny.

Když projížděl na start okolo autobusu, jen si odfrkl: „Nějaký starý křáp před vyřazením mě neohrozí. Podívej se, jak ti teď na dráze vytřu zrak!“

Autobus jen nechápavě zamrkal předními světly a opatrně ucouvl. Takhle ošklivě ho ještě nikdy nikdo nenazval. Než ale stihl něco odpovědět, stál už kombajn na startu a světlo na startovním semaforu se rozsvítilo.

Jakmile se na semaforu objevila zelená, vystřelil kombajn, až se mu zakouřilo od kol. Bravurně projel okolo prvního kuželu, druhý ladně minul a ještě zvládal neustále zvyšovat rychlost.

V okamžiku, kdy byl zhruba v polovině dráhy, se na tabuli objevil mezičas a jeho náskok na autobus. Kombajn se jen ušklíbl, protože mu bylo jasné, že dnes pokoří rekord dráhy a nikdo nemá šanci ho ohrozit. Vítězoslavně zatroubil, odfrknul a přidal plyn.

A pak se to stalo. Později nikomu nebylo jasné, jak k tomu došlo, ale někteří tvrdili, že kombajn ještě nebyl zcela seřizovaný, možná ještě neuměl vše ovládat nebo jednoduše došlo k technické závadě.

Tak či tak věci proběhly následovně: V další otočce se náhle spustila žací lišta, a to tak, že na plné obrátky. S kombajnem to trhlo, a než stačil zareagovat, nevybral zatáčku a lišta nabrala první kužel. Na diváky vylétla sprška rozdrčeného oranžového plastu. Při dalším zoufalém pokusu o vyrovnání směru kombajn omylem přidal plyn, prolétl smykem přes další kužel, který také rozsekal, a s hlasitým nárazem najel v plné rychlosti do ochranné bariéry, žací lišta zajiskřila na betonu, celá se prohnula a upadla. Z výfuku kombajnu se vyvalil černý dým a pak jeho motor nadobro zhasnul. To byl konec. Konec kombajnu a také konec celého závodu.

Konečně byly spočítány trestné body, zahrála fanfára a na světelné tabuli nad stadionem se rozsvítilo vítězné pořadí. Autobus zajásal: „Páni, já to dokázal, jsem první. Opravdu, jsem první!“

Autobus blikal světly, jásal, jezdil dokola po okruhu pod tribunami a troubil na diváky, kteří nadšeně tleskali. Doma

u televizních obrazovek ho poznali i všichni ti lidé, které dlouhé roky vozil, a slavili s ním: „Jééé, to je náš autobus. Vyhrál závod! Ano, náš autobus, kterým jsem jako kluk jezdil do školy!“

A tak začala závodní kariéra autobusu, která trvala ještě několik dlouhých let. A ani pak neskončil na vrakovišti, jak se obával. Stal se tak slavným, že v jeho městě postavili muzeum hromadné dopravy a on v něm získal čestné místo a stojí tam dodnes.

O tanku

Byl jednou jeden veliký tank, který byl celý namalovaný na zeleno. Měl kovové pásy, tankovou věž a na ní velikánský kanón. A protože byl příliš starý na to, aby sloužil v armádě, pustili ho do důchodu. Přestěhoval se do jedné horské vesničky, protože chtěl celý život žít na horách.

Jenže jakmile se tam přistěhoval, začaly problémy. Protože byl těžký, po jeho pevných kovových pásech zůstávaly hluboké veliké rýhy a díry v zemi všude, kde projel. Když se prudce rozjížděl nebo brzdil, jeho pásy trhaly ze silnice asphalt. Brzy měli na vesnici všechny silnice úplně rozbité. To se lidem nelíbilo, a tak na tank volali: „Nechceme tě tady. Než jsi přijel, měli jsme krásnou vesnici. Táhni, odkud jsi přijel!“

A tank byl smutný, protože ho nikdo nechtěl a nikdo s ním nechtěl kamarádit. A to ho trápilo. A tak raději zajel pod přístřešek, kde bydlel, a tam trávil celé dny. Měl strach někam vyjet, aby na něho nekřičeli a nenadávali mu.

A jak ubíhal čas, bylo pryč léto, přešel podzim a začala tuhá zima. Venku se ochladilo a jednoho rána se celá vesnička probudila do nádherného zimního počasí. Venku strašlivě mrzlo a všechno bylo bílé. Celou vesničku, pole a všechno okolo pokryl bílý a studený sníh.

Tank se probudil mezi prvními a viděl, jak je všechno krásné a třpytivé. Stromy i chaloupky byly zasněžené a z komínů na omrzlých střeších se kouřilo.

Postupně se začala probouzet celá vesnice. Všichni lidé vycházeli z domovů a divili se nad těmi přívaly sněhu. Děti s aktovkami na zádech se vydávaly do školy, a protože přímo ve vesnici žádná nebyla, zamířily si to na autobusovou zastávku.

Jenže toho rána do vesnice autobus nepřijel, a tak děti čekaly marně. Pan starosta zkusil zatelefonovat do města, ale telefony nefungovaly. Nikomu se nedařilo spojit s okolím. Až pak se jeden pán, který měl vysílačku, dovolal do města na hasičskou stanici. Od místních hasičů se dozvěděl, že dnes žádný autobus nepřijede, protože jediná silnice, která spojuje vesničku s městem, je zapadaná sněhem a žádný pluh nedovede tolik sněhu odhrnout. Do vesnice ani z ní se nikdo nedostane.

Nikdo ve vesnici s tím nepočítal, takže neměli připravené žádné zásoby. Dokonce ani v lékárně neměli dostatek medicíny. A tak si ani lidé, kteří kvůli té zimě onemocněli, nemohli vzít kapky proti kašli. Nikdo neměl tušení, kdo by zvládnul přivést nové zásoby.

Děti nemohly do školy, maminky a tatínkové nemohli do práce a všude okolo se život zcela zastavil. To, že nemohly děti do školy, to by nevadilo. Ještě rády šly na kopec sáňkovat a stavět sněhuláky. Horší bylo, že neměl kdo přivést chléb, křupavé rohlíčky a mléko do místního obchodu.

A protože lidé pomalu začínali dostávat hlad, rozhodli se, že pošlou dolů do vesnice terénní džíp, aby přivezl zásoby. Připravili mu plnou nádrž, řetězy na kola, aby projel i tím nejneshůdnějším terénem, a džíp vyrazil.

Prodral se závějemi sněhu na návsi, a jakmile projel za značkou označující konec vesnice, zamířil po silnici k lesu. Jenže jak si to tak šinul, sněhu na silnici přibývalo a džíp jel stále pomaleji, až se najednou jeho kola obalená haldami sněhu dočista zastavila. Džíp si ale řekl: „To ne, jsem přeci džíp, projedu všude.“

A tak si couvnul, pořádně se rozjel, až mu sníh odletoval daleko od kol. A jak se rozjel, projel závějí, sjel ze silnice a nadobro uvíznul v ještě větší závěji v příkopě.

Sníh padal a padal. Za chvíli byl i džíp celý bílý a naříkal: „Ajaj, s takovou tady zůstanu a najdou mě celého rezavého až na jaře.“

Naříkal, plakal, troubil, blikal, ale nebylo mu to nic platné. Věděl, že on je tím nejsilnějším vozidlem v celé vesnici, takže už není nikdo další, kdo by mu pomohl. Protože nikdo jiný se v takovém počasí tak daleko nedostane.

A ve vesnici celý den čekali. Už byla tma a džíp se stále nevracel.

„To je špatné, teď už nemáme nikoho, kdo by nás zachránil,“ lamentovali.

Pak si náhle pan starosta vzpomněl, že vlastně znají ještě někoho jiného, kdo dokáže projet jakýmkoli terénem. Tank! To je ono! Tank je jediný, kdo projede skrze závěje! A tak se vydali za ním.

Tank se nejprve divil, proč se za ním vypravil tak početný zástup vesničanů. Měl obavu, že mu jdou opět vynadat, protože nechtěně něco zničil.

Když si však vyslechl jejich problém, celý se rozzářil, až se mu zablýskaly periskopy. Na nic nečekal, nastartoval motor, vyrazil ze závěje, profičel přes náves a uháněl okolo poslední značky směrem k lesu.

Místy ještě viděl zaváté stopy džípu, jenže ty ničehonic končily.

„Že by se džíp nedostal ani do lesa?“ uvažoval nahlas tank.

Jak tak pomalu projížděl a rozhlížel se, zahlédl v závějích skomírající pár světel.

„Propánajána, ten džíp zapadl tady do příkopu,“ řekl si pro sebe nahlas, „musím ho vytáhnout,“ dodal pohotově a začal džípu k nárazníku připojovat pevný ocelový řetěz. Pak zabral, co mu síly stačily.

Z výfuků mu vycházel hustý dým. Pásky skřípaly. A pak sebou džíp konečně cuknul, poskočil, až mu ze střechy sjela závěj sněhu, a konečně byl zpět na silnici.

Když se rozkoukal, nepřestával žasnout, jak je tank statečný, a zahrnoval ho slovy díky: „Děkuji ti tanku, zachránil jsi mě před umrznutím a zrezivěním. Nebýt tebe, byl bych tady až do jarní oblevy,“ vyjadřoval džíp svůj vděk.

„To nestálo za řeč,“ zareagoval skromně tank, „jsem rád, že jsem mohl pomoci.“

„A teď mě prosím omluv, musím jet do města pro zásoby. Snad se tam brzy dostanu,“ dodal tank, rozloučil se a vyrazil po silnici. Zabral, pásky prohrábly sníh a tank uháněl lesem mezi stromy, klikatými serpentýnami, přes kopce, po zasněžených mostech nad zmrzlými potoky.

Cesta do městečka nebyla vůbec jednoduchá. Než sjel z hor, měl pásy úplně obalené ledem a namrzajícím sněhem.

Pak konečně zahlédl v dálce první světýlka. Věděl, že má napůl vyhráno, a tak z posledních sil zabral. Tady dole už nebylo tolik sněhu, a tak se mu jelo o poznání lépe. Dokonce i led z pásů na silnici postupně všechen opadal.

Šinul si to po silnici až k benzínové pumpě. Jakmile k ní dorazil, zastavil u stojanu a nechal si natankovat plnou nádrž. Zároveň na pumpě zjistil, kde je nejbližší obchod a lékárna, a okamžitě tam vyrazil.

Nakoupil spoustu čerstvého chleba, mléka, šunky, sýra, křupavých rohlíků a másla. Přidal také velké balíky těstovin, rýže a brambor a nezapomněl ani na maso. Všechno si nechal zabalit do velkého pytle a naložit na korbu.

Pak se ještě na okamžik zastavil v lékárně pro velké balení sirupu proti kašli a krabici vitamínů, aby mohl pomoci nemocným dětem. Stihnul to těsně před zavírací dobou. Slušně poděkoval, zaplatil a vydal se na nebezpečnou cestu zpět do hor.

Věděl, že to nebude jednoduché, jelikož během dne připadl další sníh, ale zároveň si věřil, že ho už nic nezastaví, protože konečně dostal šanci ukázat všem lidem ve vesnici, že si zaslouží žít s nimi.

Svištěl si to zpět silnicí, po zasněžených mostech nad zmrzlými potoky, přes kopce, vzhůru klikatými serpentýnami, mezi stromy v hlubokém lese, až konečně dojel na silnici obklopenou hlubokými závějemi.

V závějích byla ještě patrná hluboká díra, odkud dříve vysvobodil džíp. Tomu už se mezitím podařilo dostat zpět do vesnice. Tank zrychlil, protože věděl, že na něj celá vesnice netrpělivě čeká.

A když se blížil k vesnici, viděl už z dálky, že burácení jeho motoru v nočním tichu přilákalo na návěs téměř všechny obyvatele. Netrpělivě se tísnili okolo silnice, a když zahlédli světla tanku, začali na něj radostně mávat.

Tentokrát se nemračili, když zaslechli skřípání jeho pásů.

Jakmile tank zastavil, začali se lidé stavět do dlouhé fronty a dělili se o nákup, který jim přivezl. Každý si vzal jen tolik, kolik potřeboval, aby zbylo na ostatní. Všichni děkovali, plácali po tanku a usmívali se.

A tank věděl, že teď už je právoplatným občanem vesnice a nikdo už proti němu nikdy neřekne křivého slova.

O autíčku, které chtělo létat

Jedno malé sportovní autíčko, které mělo krásnou žlutou zářivou barvu, se rozhodlo, že už nebude jezdit po silnici jako všechna ostatní auta, ale že se chce také prohánět vzduchem jako letadla. Říkalo si: „Jaké by to asi bylo – létat mezi obláčky jako ptáčkové nebo letadla a vrtulníky? Muselo by to být úžasné. Jak by se mi to ale mohlo splnit? Jsem přece auto, mám kola a s nimi nikdy létat nebudu.“ Vědělo, že to nebude jednoduché, ale moc toužilo si ten svůj velký sen splnit. A tak začalo přemýšlet nad tím, co mají vlastně ptáčkové a letadla jiného než auta.

„Letadla mají také kola, ale na rozdíl od aut mají ještě křídla a také vrtuli. No jo, ale kde takovou vrtuli a křídla seženu,“ přemýšlelo autíčko nahlas. Také vědělo, že některá letadla nemají ani tu vrtuli a místo ní mají proudový motor. A pak jsou tady ještě rakety raketovým motorem, ze kterého šlehají plameny.

„Panečku, to by bylo něco,“ pomyslelo si autíčko, „to by ze mě bylo to nejrychlejší autíčko na světě. A pak už jen přidat křídla a budu také létat mezi obláčky.“

„No,“ říkalo si samo pro sebe, „kde bych tak mohlo všechny ty díly a součástky sehnat?“ povzdechlo si.

Kdysi dávno slyšelo od jednoho starého autobusu, který projel celé okolí křížem krážem, že nedaleko odsud se nachází vrakoviště pro stará letadla. Tam by se určitě dal najít nějaký

ten starý motor, ať už proudový nebo raketový. A křidel, těch tam bude také habaděj.

A tak se autíčko zapřísáhlo, že na to vrakoviště letadel stůj co stůj zajede. Určitě to nebude daleko. Následující den natankovalo plnou nádrž benzínu, nechalo se v myčce krásně umýt, aby mu to slušelo, a vyrazilo na cestu.

Cesta sice nebyla tak krátká, jak si autíčko myslelo, ale nedlouho po poledni konečně uvidělo v dálce za kopcem spousty lesknoucích se křidel a trupů na velké asfaltové ploše.

Vrakoviště bylo obehnané vysokým plotem, aby se tam jen tak někdo nedostal, ale autíčko přemluvilo pana vrátného, aby ho pustil dovnitř.

Už zdálky vidělo spousty starých a rezavých letadel. Některým chyběla křídla, jiná měla vytlučená okénka. Některá dokonce neměla ani podvozek, a tak se jen tak povalovala na asfaltu nebo v trávě a postupně se rozpadala a zarůstala trávou a křovím. „Hmm, tady asi nenajdu něco, co bych mohlo použít,“ řeklo si autíčko se smutným povzdechnutím, ale nechtělo se vzdát hned na začátku, když už urazilo tak dalekou cestu.

Jelo dál a dál, mezi spoustou vraků letadel, až konečně našlo místo, kam přivezli několik letadel teprve nedávno, a také zde našlo několik zachovalých kousků. Ačkoliv některá letadla byla rozbitá a jiným dost součástí chybělo, povedlo se žlutému autíčku po chvíli hledání najít pár dlouhých křidel a také krátká křídélka, která upadla z ocasu jednoho ze starých letadel. Nechyběla ani stříbrná směrovka, pomocí které letadélka

zatačejí. A co je hlavní, našlo dokonce i veliký raketový motor, který by si mohlo nechat připevnit dozadu.

Autíčko se už už vidělo, jak si to uhání po přistávací ploše a vznese se do výšky. „Tak, mám vybráno,“ řeklo si nadšeně samo pro sebe, „no, teď ale budu muset sehnat někoho, kdo mi všechny ty díly přimontuje.“

Jelo zpátky na vrátnici a říkalo si, že ten přívětivý pan vrátný by mu jistě mohl nějak pomoci. Zastavilo tedy u něj a dalo se sním do řeči.

„Nebude to vůbec žádný problém,“ odpověděl pan vrátný, když se autíčko zeptalo, kdo by mu mohlo pomoci, „pokud vydržíš do zítřka, dorazí sem parta šikovných mechaniků. Pro ně to bude hračka a moc rádi ti pomohou. Bude to jistě zábava pro všechny,“ dodal pan vrátný, pousmál se na autíčko a šel zatelefonovat mechanikům.

„Jó a přenocovat můžeš támhle v tom hangáru, stejně je teď prázdný,“ houknul pan vrátný na autíčko malým okénkem, zatímco vytáčel číslo. Autíčko poděkovalo, a protože bylo z dnešní jízdy a všeho toho hledání velice unavené, zajelo do hangáru, a ještě než se za ním zavřela vrata, tvrdě usnulo.

V noci se mu zdály sny o tom, jak si to létá vzduchem nahoru, dolů, rozhání hejna vran, létá skrze obláčky, prolétá pod mostem a dělá vývrtky. Celou noc bylo neklidné a příliš toho nenaspalo.

Sotva vysvitly první paprsky sluníčka, autíčko už bylo zpátky na nohou, pardon, tedy na kolech. Zatroubilo, vrata hangáru se otevřela, takže mohlo vyjelo ven. U vrátnice už stála

parta mechaniků s velkou dodávkou plnou nářadí, povídali si a pili kakao. Když spatřili auto, zamávali na něj a pokynuli mu, ať přijede k nim. Auto okamžitě přijelo k vrátnici a dalo se s mechaniky do řeči.

Ani oni nechtěli nic odkládat, vzali své svářečky, veliké pily na železo, nýtovací kleště a vše ostatní, co by mohli potřebovat, nasedli do své dodávky a jeli dozadu připravit si díly, které autíčko včera vybralo.

Trvalo jim skoro půl dne, než staré letadlo odstrojili od všech potřebných dílů a součástí, a dalšího půl dne vše připevňovali k nervóznímu autíčku. Než k němu připevnili křídla, museli ho nejprve zpevnit několika pevnými tyčemi, které k němu přivařili svářečkou. Také museli vymyslet, jak k autíčku připevnit ten veliký raketový motor, aby z něho neupadnul, až pojede na plný výkon.

Nebylo to jednoduché ani pro tak sehranou partu mechaniků. Celou dobu si dělali legraci z toho, že by pro ně bylo mnohem jednodušší zařídit, aby letadlo mohlo jezdit po silnici jako auto. Ale takhle naopak? Umožnit autíčku létat, to není jen tak. To vědí i malé děti. Ale ty také vědí, že když se chce, všechno jde.

Protože ti mechanici ale byli obzvláště šikovní a měli spoustu užitečného nářadí, nakonec se jim vše podařilo. Ještě než zapadlo sluníčko, autíčko stálo před nimi v celé své kráse. Na bocích z něj trčela dlouhatánská křídla, vzadu dvě menší a nahoru čněla směrovka, kterou bude řídit. A úplně vzadu se lesknul veliký raketový motor, ze kterého po nastartování

vyšlehnul veliký modrý plamen. Autíčko se nemohlo nabažit toho úžasného pocitu. Splnil se mu jeho velký sen.

Už bylo ale příliš pozdě na vyzkoušení křídel, a tak autíčko poděkovalo mechanikům a společně odjeli do hangáru, aby si všichni odpočinuli a nabrali síly na zítřejší velký den. Tentokrát autíčko nemohlo vjet těmi malými vratky jako včera, protože by se do nich s těmi křídly nevešlo, a tak mechanici otevřeli veliká vrata pro letadla, aby se mělo jak dostat dovnitř.

Pak se mechanici uložili ke spánku a usnuli s pocitem z dobře odvedené práce. Autíčko si stále nemohlo zvyknout na ten pocit, který mu přinášela ta dlouhá křídla a ten těžký motor a nádrž s palivem. Ale vědělo, že zítra se mu konečně splní to obrovské přání, a tak spokojeně usnulo. Tentokrát bylo tak unavené, že se mu ani nezdály žádné sny.

Když se ráno probudilo, okamžitě kontrolovalo, jestli včerejšek nebyl pouhý sen a jestli pořád má ta úžasná stříbrná křídla. Nezdálo se mu to. Křídla tam pořád byla. Také vidělo, že mechanici jsou již vzhůru, a cítilo, jak celým hangárem voní horké kakao. Když mechanici zahlédli, že je autíčko vzhůru, otevřeli velká vrata hangáru a pustili ho ven.

Obloha byla nádherně modrá a bez jediného mráčku. Sluníčko krásně svítilo, vzduch nad přistávací plochou se tetelil horkem. Vypadalo to, že bude nádherný slunečný den – jako stvořený pro létání. Autíčko bylo radostí bez sebe. „Konečně poletím,“ řeklo si, odjelo s mechaniky na volnou přistávací plochu a nastartovalo raketový motor. Nejprve ho nechalo běžet jen pozvolna, aby se zahřál, pak pořádně zabrzdilo kola a

začalo přidávat plyn. Cítilo tu obrovskou energii, která ho tlačí dopředu, a když se i přes zabržděná kola začalo pomalu sunout po dráze, pustilo brzdu.

V tom okamžiku autíčko vylétlo jako střela kupředu. Řítilo se po dráze jako blesk. Ručička na tachometru se čtyřikrát protočila dokola a pak upadla. Ještě nebylo ani v půlce dráhy a už ucítilo sílu, která začala jeho kola pomaličku odlepovat od země. Poprvé ve svém životě letělo vzduchem.

Nebylo to jako při obyčejném skoku na můstku, kdy za chvíli dopadne. Tentokrát letělo stále výše a výše. Byl to úžasný pocit. Všechno okolo bylo při té rychlosti rozmazané.

Autíčko mířilo stále výše. Jak stoupalo, přeletělo přes vysoký plot na okraji vrakoviště a letělo nad pouští, nad písečnými dunami. Vrátnici s panem vrátným, který mu tak pomohl, nechalo daleko za sebou. Ve zpětném zrcátku vidělo, jak se pan vrátný usmívá a mává mu. Autíčko si letělo podél silnice, kterou sem přijelo, a říkalo si, že po silnici už nikdy jezdit nebude, protože už není obyčejným autíčkem.

Jak tak letělo tou ohromnou rychlostí, užívalo si každý okamžik. Zkusilo udělat výkrut a ten se mu náramně povedl. Bylo volné jako ptáček. Škoda, že nikde nebyly žádné obláčky a autíčko si nemohlo vyzkoušet, jaký je to pocit, proletět skrze nadýchaný bílý mrak. A tak letělo dál a dál podél silnice, až se přiblížilo ke své vesnici. Když sem předevcírem jelo, trvala mu cesta celé dopoledne. Teď bylo zpátky za pár chvil.

Už z dálky vidělo červenou střechu své garáže. „Hmm, teď už se tam asi nevejdu,“ pomyslelo si samo pro sebe, „budu si muset nechat na zahradě postavit hangár.“

Prolétlo nad vesnicí a nad kostelem takovou rychlostí, že se na kostele rozezvonil zvon a lidem dole popadalo ze šňůr prádlo, které sušili. Autíčko se usmívalo, když vidělo, jak všichni vybíhají ze svých domů s hlavami obrácenými k nebi a diví se, co se to děje. Ze žlutého sportovního autíčka, které každý den potkávali, je teď letadlo a uhání si to obrovskou rychlostí nad vesnicí.

Udělalo několik otáček a výkrutů, aby se předvedlo, a pak vzlétlo přímo vzhůru. Obrovskou rychlostí vystřelilo jako raketa směrem ke slunci. Chtělo vědět, jak vysoko dokáže vylétnout. Říkalo si: „Už teď jsem jistě jediné auto, které se kdy dostalo tak vysoko. Žádné jiné auto přede mnou nic podobného nedokázalo.“

Letělo vzhůru a užívalo si to. „Páni, už nejsem auto ani letadlo, jsem raketa,“ pomyslelo si, „poletím až na měsíc.“

A pak najednou, „Škyt, škyt,“ raketový motor se zachvěl, dvakrát vyšlehnul plamen a pak dočista zhasnul.

„Ach, co se to jen děje,“ podivilo se autíčko, „pročpak zpomalují?“

A jak tak letělo vzhůru, skutečně pocítilo, že stoupá stále pomaleji, až se stoupání proměnilo v pád. Autíčko se nebezpečně naklonilo na stranu. Místo modré oblohy před sebou vidělo blížící se krajinu. Jeho vesnice vypadala nejprve jako malá vzdálená tečka, ale nebezpečně rychle se zvětšovala.

Zase bylo vše rozmazané a autíčko se řítilo neuvěřitelnou rychlostí, jenže tentokrát opačným směrem, dolů. Zkoušelo brzdit, ale to bylo k ničemu, protože brzdy ve vzduchu nefungují. A tak se ještě pokusilo manévrovat, vyrovnat klesání a plachtit, ale křídla ho neposlouchala.

„Propánajána, vždyť se rozplácnu o zem a rozbiju napadrtř,“ naříkalo autíčko, „co jen mám dělat?“ A jak se tak pokoušelo otočit, vzadu něco prasklo a autíčko ucítilo, jak mu právě upadnul raketový motor a i s tou velkou nádrží zmizel pryč.

„Jé, to je hrůza,“ bálo se auto, že právě nastala jeho poslední chvilka. Konečně se mu ale povedlo přetočit a změnit střemhlavý pád na neobratné plachtění. Jenže právě v okamžiku, kdy si myslelo, že dokáže doplachtit až na zem, ozvalo se další zapraskání a nýty, kterými byla připevněna křídla, doslova vystřelily do všech stran. Vzápětí mu upadlo pravé a pak i levé křídlo.

Ted' už bylo z letadélka zase jen obyčejné žluté sportovní autíčko. A zase se řítilo obrovskou rychlostí k zemi. „To nepřežiju,“ křičelo a troubilo, „co mám jen dělat?“

A najednou na to přišlo. Vzpomnělo si, že když mechanici dokončovali úpravy, jeden z nich mu povídal: „Pro všechny případy ti do kufru namontuju veliký padák. Člověk nikdy neví.“

„To je ono,“ zaradovalo se autíčko. A na palubní desce se pohnula páčka se symbolem padáku. V ten okamžik se otevřel kufr a z něj doslova vystřelila obrovská plachta připevněná k

autu spoustou pevných lan a naplnila se vzduchem, takže zdálky vypadala jako obrovitánský polštář. S autíčkem to šklublo a trhlo a ono ucítlo, že najednou zpomaluje.

Pád se změnil na pozvolné klesání a autíčko se pohupovalo na šňůrách a bezmocně sledovalo, jak se k němu přibližuje země. „Uf, konečně nepadám tak rychle,“ oddechlo si.

Opět vidělo svou vesnici. Nejdříve zahlédlo velké fotbalové hřiště a rybník, který byl hned vedle něj. „Šmankote, jen ať nepadnu do rybníka. To by byla ostuda,“ naříkalo autíčko, „hrálo jsem si na letadlo a teď jsem zpátky s obrovskou ostudou.“

Pohupovalo se na šňůrách a nechávalo se unášet pozvolným vánkem. Někam prostě dopadnout muselo. Všichni obyvatelé stáli před svými domy a dívali se vzhůru, jak autíčko klesá. A to se stále pohupovalo na padáku, který vítr pomalu zavál až k velkému statku. A jak se tak pohupovalo a klesalo, všimlo si, že nakonec asi dopadne do měkkého. Kousek za statkem ležela obrovská hromada hnoje a vítr foukal přesně tím směrem.

Autíčko si říkalo: „Jen to ne. Ať dopadnu kamkoliv jinam, jen ne do hnoje,“ ale nemohlo s tím nic dělat. Už bylo kousek nad zemí, když ho poryv větru zavál přímo doprostřed té hromady hnoje, kam také s žuchnutím dopadlo.

„No, alespoň jsem si nijak neublížilo,“ chlácholilo autíčko samo sebe, když vedle něj pozvolna klesal padák. Autíčko ho odpojilo a potupně vyjelo na cestu ke své garáži.

„Ta ostuda,“ naříkalo, když míjelo lidi na statku, kravičky, koníky a všechny další, kteří zde žili. Vidělo, že mají problém ubránit se smíchu. I lidé ve vesnici se smáli a plácali do kolen, když viděli autíčko projíždět na návsi. Autíčku to sice bylo líto, ale přes to všechno vědělo, že dnes dokázalo velkou věc. Poprvé, přestože to nejspíš bylo zároveň naposledy, letělo. Tak vysoko, jak se nikdo z vesnice nedostane. A to mu mohli všichni jen závidět. Tak či tak, pro příště si raději najde méně nebezpečnou zábavu.

O cisterně

Byla jednou jedna žlutá cisterna, která vozila mléko. Každý den jezdila do kravína, kde ji naplnili až po okraj mlékem.

Cisterna to mléko pak zavezla do mlékárny, kde z něj vyrobili jogurty, tvaroh, máslo, smetanu a sýr.

Práce ji bavila, a především byla ráda, že může být užitečná a že díky ní mají lidé každý den spoustu dobrot.

Když však jednoho dne přijela ke kravínu, zjistila, že je statek zavřený a krávy prodané. A že už žádné mléko nebude.

„Co teď ale budu dělat?“ říkala si cisterna, „vždyť neumím nic jiného než vozit mléko. Takhle budu úplně k ničemu.“

Co by taková cisterna mohla vozit místo mléka? Maso? To asi ne. Musí to být něco, co by se dalo do cisterny nalít nebo alespoň nasypat. A jak tak přemýšlela, vykřikla: „Zrní! Budu vozit zrní!“

Zaradovala se a vyrazila k dalšímu statku, který byl obklopen lány polí.

„Dobrý den,“ řekla cisterna váhavě, když k ní na traktoru přijel pan majitel, „nenašla by se tady pro mě práce? Nemám teď co vozit,“ dodala jedním dechem.

„Hmm, zajímavé,“ odpověděl váhavě majitel, lehce se zaškrábal na hlavě a pokračoval, „možná by se tady něco našlo. Co bys ráda dělala?“

„Mohla bych vozit zrní. Určitě by se do mě dalo nasypat. A pak zase odsát,“ podělila se cisterna o svůj nápad.

„To zní dobře, zatím jsme vozili zrní do mlýna na vlečce za traktorem a ten je na silnici pomalý. Ty to zvládneš rychleji, na zrní nebude přšet a traktor bude moci pracovat na poli,“ souhlasil pan statkář a poplácal cisternu po nárazníku.

Cisterna se radovala: „To je výborné. Můžu hned začít. Moc moc vám děkuji.“

„Ne tak rychle,“ snažil se mírnit její nadšení pan statkář, „nejdříve si zajed' na myčku a nechej se zevnitř pořádně vypláchnout a vysušit. Zítra to zkusíš, a pokud budeš rychlejší než traktor, budeš pro nás pracovat i pak.“

V noci si cisterna nebyla jistá, zda se rozhodla dobře. Byla to velká změna, a navíc zda byla ta podmínka, že musí porazit traktor a být rychlejší.

Sebrala ale odvalu, vydatně se prospala a následující den ráno už netrpělivě čekala pod násypkou. Na ranním slunci se celá leskla. Bylo vidět, že si v myčce dali záležet.

Pak pan dispečer konečně vylezl po žebříku nahoru, otevřel na cisterně velký poklop a dálkovým ovládním nechal vysunout velkou trubku, která otvorem zajela přímo do cisterny.

Cisterna ucítila jemné zašimrání, když se do ní začalo sypat první zrní. Trvalo to déle než napouštění mléka, a navíc se okolo dost prášilo, ale to jí nevadilo. Byla ráda, že má novou práci.

Pak pan dispečer konečně nechal trubku vytáhnout ven, uzavřel poklop a slezl dolů.

„Můžeš vyrazit do mlýna,“ křikl na cisternu a poplácal ji po boku.

Cisterna jela přesně podle mapy, protože si nebyla jistá, jak se do mlýna dostane. Cesta byla náročná. Musela jet přes vysoké kopce a hluboká údolí a rokliny.

Navíc měla důvod se bát, protože se okolo začalo smrákat a oblohu zahalily husté mraky a obloha dostala děsivý nádech.

Cisterna svištěla a fičela dál po silnici. Nic nedbala toho, jak se počasí kazí a zvedá se vítr. Pro jistotu lehce zpomalila, ale stále uháněla dále. Svištěla si dále skrze provaze deště. Nenechala se ničím odradit a neohroženě pokračovala v cestě. Konečně dorazila k výjezdu.

Jenže v ten moment uhodil blesk. Ozvalo se zadunění a cisternu oslepil bílý záblesk světla. A když se jí vrátil zrak, spatřila, jak přímo před ní padá s hlasitým praskáním vzrostlý smrk.

Cisterna zadupla brzdu. Jenže to netušila, jak moc silnice kvůli deště klouže. V momentě, kdy začala brzdit, ztratila kontrolu nad řízením. Kola klouzala z jedné strany na druhou s šíleným kvílením. V jeden okamžik se cisterna odrazila od svodidel a okamžitě strhla řízení na druhou stranu, ale nebylo jí to nic platné. Místo aby se vyhnula další srážce, ztratila rovnováhu a její přívěs plný obilí se začal kymáčet ze strany na stranu. Najednou ucítila, jak její pravá kola ztrácejí kontakt se silnicí. To už se s děsivým skřípotem a lomozem převracela na levou stranu.

Teď už cisterna nemohla nic dělat. Celou vahou dopadla na stranu, a přitom stále pokračovala směrem kupředu, k vyvrácenému smrku. Od levého boku odletovaly jiskry, jak kov drhnul o asfalt, a mohutný kmen smrku se blížil.

Bác, ozvala se hrozivá rána a do vzduchu vylétla směs třísek, jehličí a šišek ze zlámaného smrku. Okolním lesem se rozléhal praskot pláště cisterny a během krátkého okamžiku zalila mokrou silnici hromada obilí.

Dílo zkázy trvalo jen krátký okamžik, ale i těch pár chvil stačilo k tomu, aby se z cisterny stal naprosto nepojízdný vrak.

„Ách,“ sténala cisterna, „nejenže nedostanu práci, ale ještě jsem navíc zralá na vrakoviště. Co teď jenom budu dělat?“

A jak tak naříkala, prořízly okolí modré majáky, jejichž světlo se odráželo od proudů deště.

Cisterna zamžourala dálkovými světly a spatřila, jak se zpoza zatáčky řítí červené hasičské auto. Vzduchem se ozvalo burácení motoru obrovského hasičského vrtulníku, který osvětloval místo nehody. Během pár chvil cisternu našel, a než k ní stihlo dorazit velké hasičské auto, začal dolů spouštět těžké lano s hákem.

Jakmile hasičské auto dorazilo, okamžitě zapnulo velké otočné reflektory, aby cisternu nasvítilo a vrtulník mohl hák bezpečně připojit.

Za krátký okamžik už cisterna cítila jemné šimrání háku. Po chvíli manévrování se vrtulníku povedlo hák upevnit, pak stačilo jen zvýšit otáčky vrtule a celá souprava se za doprovodu skřípání a vrzání začala zvedat.

Cisterna se celá chvěla strachy, když ji ohromná síla vrtulníku zvedala zpět na kola.

Se zatajeným dechem se pokusila nastartovat. Startér se roztočil, motor zaškytal, světla zablikala a pak se znenadání z výfuku vyvalil černý oblak černého dýmu, pak ještě jeden a motor naskočil.

„Hurá!“ zajásala cisterna. I přes tu hrozivou nehodu bude nejspíš stále pojízdná. Pak ale ve zpětných zrcátkách zahlédla tu spoušť na silnici. Z prodřeného levého boku cisterny se na silnici vyvalil téměř celý náklad a proudy vody ho teď odplavovaly ze silnice. Navíc z cisterny trčel kus zpřelámaného smrku, který se do ní zapíchnul. A celý žalostný pohled završovala dvě kola válející se u svodidel.

Zatímco se technické hasičské vozidlo pokoušelo seříznout trčící smrk, ptalo se cisterny, jak došlo k nehodě.

„Moc si toho nepamatuji, přiznala cisterna. Asi jsem ale jela s tím nákladem příliš rychle, a když spadl ten strom, už jsem to neubrzdila,“ naříkala cisterna a do toho zasténala, když hydraulické rameno hasičského auta přecvaklo kmen smrku.

„A co teď budeš dělat?“ ptalo se soucitně hasičské auto.

„To netuším. Budu bez práce a navíc takhle rozbitá. To už mě vážně bude čekat jedině odpočinek na vrakovišti,“ posteskla si cisterna.

„Ale neblázni, není to tak hrozné. Nádrž se vyklepe, svaří a znovu nalakuje. Kola se vymění a budeš jako nová!“

„No jo, ale když nemám práci, nemůžu si to dovolit,“ lamentovala dál cisterna.

Hasičské auto se zamyslelo a vzápětí se mu rozzářila světla.

„Počkej, jedna z našich cisteren už odchází do důchodu, takže se uvolní místo u nás. Stačí na tebe namontovat čerpadla, přetrít tě na červeno a je to,“ prohlásilo povzbudivým tónem čerpadlo.

Cisterna nad tím chvíli přemýšlela. Něco takového by ji ani ve snu nenapadlo. Všechno zlé je k něčemu dobré, řekla si v duchu a její světlomety se rozzářily.

„To zní moc hezky,“ pronesla, aniž by se pokoušela skrývat nadšení. Ještěže tak přselo, takže nebylo vidět, jak jí ze světlometů vytryskly slzy dojetí.

Hasičské auto se také zaradovalo a ještě se pro jistotu zeptalo: „Zvládneš za námi dojet na stanici? Pojedeme pomalu, neboj.“

„Jasně, odnesla to jen jedna náprava. Bez ní se zatím obejdu.“

„Skvělé, můžeme tedy jet! Na stanici se ti na to podívá náš mechanik. Stejně už se tam nudí.“

A tak cisterna opatrně vyjela doprovázena modrým světlem majáků hasičského auta.